

med den bekjendte Z., men jeg vil imidlertid ikke haabe, at den fuldt ud gør det, thi i saa Tilfælde vil enhver Diskussion og Forhandling være overflødig. Jeg tillod mig ved Indbringelsen at henvide til, at den nuværende ærede Indenrigsminister paa et tidligere Stadium som Repræsentant for Aarhus Amts 2den Valgkreds stillede sig, saa vidt jeg skjønnede, temmelig velvillig overfor Forslaget. Jeg vil haabe, at den ærede Minister ogsaa i dette Tilfælde vil gjøre det. Det vil da kunne bidrage ganske betydeligt til at faae i hvert Fald Noget ud af denne Sag. Jeg skal tillade mig at fremsøre her i Thinget et Par Bemærkninger af, hvad den bekjendte Z. har skrevet. Han skriver saaledes først: Fattigdommen fremkommer ved, at Socialisterne opfordre til Lediggang. Om Punkt 2 skriver han: Meningen med Forslaget er, at man vil forsøge Bælgermassen med Folt, der ere blevne syge af Delirium tremens eller af Udsvævelser. Han siger endvidere: Lovforslaget vil være en Præmie paa Dovenskab. Han siger endvidere, at ved vort Forslag vil Følgen blive, at vi faae tilført en Masse Bælgere, som ville sælge deres Stemmer for en Snaps. Tilslidst kommer han til det Resultat, at Forslaget er vanvittigt og umuligt, at det ikke drager Skjel mellem de hæderlige Arbeidere og Dovenkroppene. Det er kjønne Udtalelser om et Forslag, og det er særlig kjønne Udtalelser, naar de fremkomme i det Organ, som man daglig benævner Regjeringsorganet. Derjom Regjeringen har den samme Anskuelse som den, der der fremkommer, kommer der sandelig ikke Meget ud af vor Forhandling, det kunne vi være enige om. Jeg skal ikke komme ind paa at imødegaa disse enkelte Udfald mod vor Politikk og mod selve Sagen. Dog skal jeg gjøre en Bemærkning til det Slutningsresultat, som den bekjendte Z. kommer til, idet han siger, at vort Forslag drager intet Skjel mellem den hæderlige Arbeider og Druffenbolten. Det er en stor Uansærdighed; det er netop det Modsatte, vort Forslag tilsigter. Det tilsigter dette One, at der skal gjøres Forskjel mellem den hæderlige Arbeider, der kommer til at nyde en Smule paa Fattigvæsenets Beføstning, og saa paa den, der ved Lediggang, Druffen-skab og lignende Laster kommer til at hvile paa Fattigvæsenet. Det er det, vort Forslag tilsigter. Det er ingenlunde vor Mening at ville have dem frelste, som ikke ville frelses. Det er ikke vor Mening, at de skulle gjenoptages i Bælgermassen. Ingenlunde! Nei, det, vi tilsigte, er, at den

Mand, den Bælger, som uforstyldt kommer til at henvende sig til sine Medborgere, til det Offentlige om at faae Understøttelse i Sygdomstilfælde, under ekstraordinær Arbeidsløshed eller Lignende, ikke skal sættes i Vighed med Forbryderen og med Dovenkroppen — som der tales om — hvis der overhovedet findes Dovenkroppe. Det overlader jeg til de Herrer, som tale derom. Jeg forstaar derfor ikke, hvor han, eller rettere — det er jo ikke sikkert, det er en Mand, det kan være en Kvinde; man veed jo endnu ikke, hvem det er — hvorledes en Person kan komme til den Opfattelse, at vort Forslag ikke drager Skjel mellem den hæderlige Arbeider og Dovenkroppen. Jeg paa- staar paa det Bestemteste, at det er netop det, vort Forslag tilsigter, det, det gaar ud paa. Saaledes som vor Fattiglobgivning nu er, er der ingen Forskjel mellem den hæderlige Arbeider, som i et givet Dieblif er kommet i Forlegenhed og derfor maa henvende sig til det Offentlige, og saa Forbryderen, Dovenkroppen og den Slags Folt. Det ville vi have forandret. Det er det, vi henstille til de Herrer's Velvillie at forandre. — Et andet æret Modstanderblad har ogsaa taget Sagen under Behandling. Jeg skal indrømme, at den Maade, hvorpaa det har taget Sagen, er af en ganske anden Besskaffenhed. I alt Fald er Tonen meget sømmeligere. Ikke desto mindre mener det ærede Blad, at man skal vogte sig for at komme ind paa det, vort Forslag tilsigter, og det udtaler sig temmelig skarpt mod, at jeg har sat de Fattige i Vighed med Forbrydere. Det mener, det er for grovt af mig at udtale det, idet de Fattige i Virkeligheden ikke skulle være stillede i Vighed med Forbrydere. Det kan være, at man med en Smule god Villie kan se det fra den Side; men jeg tør dog sige, at selv om Grunden, hvorfor den Fattige og Forbryderne ikke ere i Besiddelse af Valgret, ikke er ens, er Resultatet dog i Virkeligheden det Samme. Jeg skal indrømme, at Grunden til, at de Fattige ere berøvede Valgret, er, at de ikke have økonomisk Uafhængighed; medens det for Forbryderens Vedkommende ligger i, at de have foretaget en i den offentlige Mening vanærende Handling. I den Retning er der Forskjel, men Resultatet er dog i Virkeligheden det Samme. Ja det er, som jeg forrige Gang tillod mig at fremdrage, endogsaa værre for den Fattige, idet han ikke har nogen Ret til — som Forbryderen — at forlange sin Valgret igjen. Hvad i al Verden nytter det altsaa den Fattige, at Grunden er saa vidt forskjellig, naar Resultatet er det Samme, og det saa meget mere,